

Studietur til New York og Washington D.C. i januar 2020

Praktikanter på Ekstra Bladet: Aleksander Klug, Emmely Smith, Bave Mustafa & Emma Busk

Hvordan er det at være politisk journalist i Trumps eget land, hvor medierne er stemplet som "fake news"? Hvordan klarer de traditionelle medier sig i landet, hvor Twitter og andre moderne medier ser ud til at have overtaget? Og hvordan er det egentlig at være dansk journalist i et land som USA?

Det var blandt andet de spørgsmål, som vi drog til New York og Washington D.C. for at få svar på. Derudover var det selvfølgelig også en kæmpe drøm for os at komme over og opleve det land, vi altid har set på TV og altid har haft en masse forventninger til. Og vi blev bestemt ikke skuffede.

Besøget i New York bød på ægte amerikansk mad i lange baner, lige fra store burgere og amerikanske pandekager til lækker koreansk mad i Koreatown, hvor vi boede. Vi fik set Central Park, Time Square, The Met, Brooklyn Heights, Frihedsgudinden, Empire State Building, Ground Zero ved World Trade Center og meget mere. Men vigtigst af alt bød New York på to inspirerende redaktionsbesøg.

Times Square ligger et stenkast fra New York Post.

Mr. Murdoch giver øl

Den første redaktion, vi besøgte i New York, var New York Post. Avisen er et af USA's største tabloide medier, og det var enormt interessant at opleve, hvor meget det faktisk ligner Ekstra Bladet.

Vi blev modtaget af Robert (Bob) Fredericks, som er "senior political reporter" på avisen. Han er en klassisk desk-reporter, som primært koncentrerer sig om at levere hurtige politiske vinkler til nettet. Han fortalte, at han typisk laver flere forskellige vinkler, som kommer på nettet i løbet af dagen, og så laves der en samlet pakke til avisen - præcis sådan som vi også arbejder på Ekstra Bladet. Der er generelt stort fokus på det digitale, og på at levere nyheder til læserne, så hurtigt som muligt, og det kender vi jo også hjemmefra.

Bob viste os rundt på redaktionen, som ligger under samme tag som blandt andet Fox News. Det er et af de berømte og berygtede store mediehuse, som ejes af mediemogulen Rupert Murdoch. Bagefter gik vi ud og fik en øl - som selvfølgelig var på Mr. Murdochs regning - og Bob fortalte en masse om livet som politisk journalist. Vi talte om, hvor svært det kan være at få politikerne i tale, og han fortalte, at han oplever, at hvis han kontakter præsident Trumps pressefolk 25 gange, får han måske svar én gang. Så man må sige, at muren mellem politikere og journalister i den grad gør sig gældende i USA - særligt når man tænker på, at Trump på et tidspunkt har udtalt, at New York Post er hans yndlingsmedie.

Derudover talte vi om, hvad ejerforhold betyder for journalistikken. Bob fortalte, at han ofte oplever, at hans artikler redigeres, hvis ikke det af ejeren ønskede politiske standpunkt overholdes

eller kommer til udtryk. Det var måske, hvad der rystede os mest, for det ville vi aldrig opleve i Danmark - snarere tværtimod.

Snakken med Bob bekræftede nogle af vores fordomme om journalistik i USA, og det er da en smule tankevækkende, at medier og journalister kan blive stødt over at blive kaldt "fake news", når den politiske dækning alligevel er så farvet, som den er.

Overlever på abonnenter

Vores andet redaktionsbesøg i New York tog os forbi Time Magazine - en mastodont inden for amerikansk journalistik. Og det var da også med en smule ærefrygt, at vi trådte inden for i mediets helt nye redaktionslokaler midt på Manhattan.

Det var to fotoredaktører, der tog imod os. Begge kvinder i midten af 20'erne, som var steget hurtigt til tops efter praktikforløb på mediet. Derfor virkede det også naturligt at indlede samtalen med at snakke om praktikforhold i hhv. USA og Danmark, og de fortalte om, hvordan man som praktikant mange steder skal kæmpe for at få lov at lave andet end bare at hente kaffe. Sådan var det dog ikke på Time, hvor man hurtigt blev kastet ud i de spændende og ansvarstunge opgaver, der skal løftes på det traditionsrige medie.

På Time laver de alt fra portrætter til reportager og opfølgende nyhedshistorier. De går aldrig op i at være først med det sidste, men vil hellere følge nyhedsstrømmen og tilføje lidt ekstra krydderi i form af et lækkert visuelt udtryk og dybdegående detaljer. Det er en verden, som ligger et godt stykke fra den hverdag, vi kender på Ekstra Bladet, men det var utroligt inspirerende at høre om, hvilke overvejelser de f.eks. gjorde sig i forbindelse med et portræt af Nancy Pelosi eller en reportage fra Irans sørgeoptog over Qassem Soleimani.

De fortalte også om, hvordan de er gået fra udelukkende at fokusere på det ugentlige magasin til et fokus på videoer og billeder på nettet og på Instagram. Selvom Time stadig overlever primært på abonnenter, kan det gammeldags medie ikke komme uden om de nye, digitale muligheder, hvis de vil klare sig fremover.

Journalist i elitens højborg

Midt på ugen gik turen til hovedstaden Washington D.C., og her blev vi mødt af smukke bygninger i hvide og sandfarvede nuancer, store grønne områder og nationalisme for fuld udblæsning i form af byens mange monumenter og museer. Der er ikke noget at sige til, at den gængse amerikaner føler, at politikerne og eliten er langt fra deres hverdag, når man tænker på byens majestætiske og lidt lukkede udtryk.

Det var spændende at opleve den amerikanske befolkningens følelser over for de smukke, hvide facader der repræsenterer magthaverne i deres land.

Og i vrimlen af velklædte diplomater, store biler og rene fortove skulle vi så mødes med den danske journalist Annegrethe Rasmussen. Hun har arbejdet som korrespondent for Information i Washington i mange år, inden hun blev fyret et par år tilbage - en episode som hun uden omsvøb talte om og indviede os i. Nu arbejder hun som redaktør på onlinemediet POV, som hun selv er medstifter på.

Annegrethe fortalte om livet som dansk journalist i USA, som først og fremmest må siges at være hårdt. Det er svært at komme som udlænding og skulle skabe sig et netværk. Der skal benarbejde, tid og penge til, lyder det til. Annegrethe lagde da heller ikke skjul på, at hvis man gerne ville arbejde som korrespondent, var det ganske smart først at anskaffe sig en rig ægtefælle - selvfølgelig sagt med et glimt i øjet.

Vi fik også talt en masse om hendes nuværende arbejde med POV. Det er nok de færreste af os, der kommer til at ernære os ved at arbejde som korrespondent, for der bliver færre og færre af dem. Til gengæld er der større og større efterspørgsel på nichemedier, som kan levere kvalitetsjournalistik til en helt smal målgruppe, og det kunne Annegrethe give en masse gode råd til. Hun fortalte, hvad man skal være forberedt på, hvis man starter sit eget medie, og hvad hun ville have ønsket, at hun havde vidst, inden hun startede POV - f.eks. at det er en knaldgod idé at blive ferm til sådan noget med annoncer, så man også kan tjene lidt penge på det, man laver.

Overfor den danske ambassade i Washington D.C. ligger Bill og Hillary Clintons hus, som vi da lige skulle have et billede af.

Danmark til amerikanerne

På vores tur til Washington D.C. besøgte vi også den danske ambassade. Her mødtes vi med Cecilia Skogstad, som er public diplomacy officer, og de to kommunikationspraktikanter Selin og Josephine. De fortalte om ambassadens arbejde generelt, som helt basalt går ud på at fremme Danmarks interesser i USA. Kommunikationsarbejdet handler i stor stil om at "sælge" Danmark til amerikanerne, og det gør de primært ved at fokusere på temaer som dansk grøn energi og ligestilling og de danske værdier som f.eks. hygge. Ambassaden er begyndt at bruge meget tid på sociale medier, som f.eks. Instagram, og det har de oplevet god effekt ved.

Det var meget interessant, men også meget kontrastfyldt til vores arbejde som journalister at blive sat ind i ambassadens arbejde. Der er nogle helt klare økonomiske og politiske interesser, som styrer den kommunikation, de laver, og det var tydeligt, at vi havde at gøre med embedsmænd, som udelukkende holdt sig den linje, der ligger fra Udenrigsministeriet.

Da vi f.eks. spurgte ind til, hvordan de havde oplevet hele misæren med Trumps ønske om at købe Grønland, lød svaret bare, at de selvfølgelig støttede den danske regerings udmeldinger - vi ville måske heller have hørt, hvad deres personlige oplevelse havde været af forholdet mellem Danmark og USA lige i den periode.